

Відважність, сила, незламність

Учасником проекту «Автошколи для осіб з інвалідністю» став нацгвардієць, який представлятиме Україну на «Іграх Нескорених», Євген Тюрін. Нещодавно він успішно склав іспит із практики у Сервісному центрі МВС та отримав посвідчення водія категорії «В».

Євгену – 31 рік, він родом з Донецчини. У 2017-му доєднався до лав Національної гвардії України. Воював на Сході, а після повномасштабного вторгнення – брав участь в обороні столиці.

У квітні 2022-го отримав важке поранення в бою на Луганщині. Після цього тривалий час проходив лікування й реабілітацію, переніс більше десяти складних операцій. Та завдяки підтримці рідних і побратимів зумів повернутися до активного життя.

До війни Євген керував вантажівками й мав посвідчення водія категорії «С». Проте завжди прагнув отримати й інші категорії.

Коли проходив реабілітацію, дізнався про проект «Автошколи для осіб з інвалідністю».

«Мені розповіла про таку можливість Ольга Руднева, CEO центру Superhumans. І я звернувся до Автошколи у Львові. Тут проходив заняття з інструктором – вчився керувати авто із ручним управлінням», – зазначив Євген.

Він також підкреслив, що такий проект є дуже потрібним, тож його слід розвивати й надалі.

Нині Євген Тюрін продовжує службу у Національній гвардії. А ще активно займається спортом – стрільбою з лука, настільним тенісом, грає у футбол на милицях. Він успішно пройшов відбір до національної збірної та представлятиме Україну на «Іграх Нескорених», що відбудуться взимку наступного року у Канаді.

Захисник також опікується

питанням доступності й прагне, аби українські міста були більш адаптованими для людей з інвалідністю, яких через війну ставатиме дедалі більше.

Нагадаємо, проект «Автошколи для осіб з інвалідністю» реалізується МВС України за

ініціатииви Першої Леді Олени Зеленської.

Його метою є створити рівні можливості для кожного та кожної, хто прагне отримати посвідчення водія.

Відділ зв'язків з громадськістю ЛьвДУВС, світлина Галини Лемішко

У другому випуску аудіо-проекту «Військовий фактаж. Очіма війна» своєю історією поділився Андрій Жолоб – український захисник, очільник Львівського центру надання послуг учасникам бойових дій.

Розмови, що надихають

Зустрівшись із курсантами вишу, він розповів про власний шлях у лавах Збройних Сил України, а також психологічні та професійні випробування, які пережив на війні.

До повномасштабного вторгнення Андрій Жолоб працював лікарем-травматологом.

До ЗСУ долучився весною 2022-го, брав участь у звільненні населених пунктів на Херсонщині, де й набув першого досвіду евакуації поранених з поля бою.

Згодом – став командиром медичної роти 46-ої окремої аеромобільної бригади Десантно-штурмових військ Збройних Сил України.

У розмові захисник порушив тему своєчасної психологічної підтримки та декомпресії для військовослужбовців, які повернулися з фронту.

Крім того, наголосив на важливості парамілітарного національно-патріотичного вишколу для сучасної молоді.

Повний випуск подкасту з історією Андрія Жолоба шукайте на сторінках ЛьвДУВС у соціальних мережах.

ВЗГ ЛьвДУВС, світлина Галини Лемішко

Інститут права ЛьвДУВС отримав подяку від бригади Нацгвардії

Аби підтримати українських захисників, студенти й працівники Інституту права постійно долучаються до різноманітних акцій і зборів, виступають співорганізаторами благодійних турнірів та ярмарків.

Під час засідання ректорату очільник університету Роман Благута урочисто вручив керівнику Інституту права Іванові Красницькому подяку від бійців та командування 12-ї бригади спеціального призначення полку «Азов».

Таку відзнаку Інститут одержав за підтримку та допомогу цьому підрозділу Національної гвардії України, а також громадську позицію.

Інститут права вже понад два роки ак-

тивно взаємодіє із благодійною організацією «Ти ніколи не будеш один», яку очолює випускник нашого вишу Богдан Зданевич.

Завдяки такій співпраці вдалося реалізувати чимало волонтерських ініціатив та зібрати кошти на придбання дронів для українських захисників.

Дякуємо університетській молоді за небадужість та добрі справи, що допомагають наблизити нашу Перемогу над ворогом!

Відділ зв'язків з громадськістю ЛьвДУВС, світлина Галини Лемішко

ВЕТЕРАН ВІЙНИ ІВАН ГОЛОВАТИЙ:

«Я живий завдяки підтримці рідних та побратимів»

У Львівському державному університеті внутрішніх справ відбулася чергова зустріч із учасником російсько-української війни. Цього разу майбутні правоохоронці мали змогу поспілкуватися із захисником України Іваном Головатим із позивним «Отець».

«Свій бойовий шлях я розпочав ще у 2014-му році, коли служив у транспортній міліції. Разом із колегами двічі їздив у зону АТО. А після виходу на пенсію, у 2015-му, зрозумів, що не можу залишатися осторонь, а хочу й далі боронити рідну землю від ворога. Тоді ж доєднався до добровольчого батальйону «ОУН» та вирушив воювати на Донеччину», – розповів Іван Головатий.

У тому ж 2015-му пройшов

справжнє «бойове хрещення» й отримав перше поранення. Тоді ж врятував життя побратимові, якому уламок влучив у хребет.

«На війні ти розумієш, хто ти насправді й на що здатен заради інших», – підкреслив захисник.

Після року служби стрільцем він став керівником вишкільного центру й займався підготовкою добровольців.

Після початку повномасштабного вторгнення брав

участь у боях на донецькому напрямку й знову отримав поранення.

«Я живий тільки завдяки моїй сім'ї та побратимам. Рідні завжди підтримували мене, розуміли,

чекали й молилися за мене», – поділився ветеран.

Він розповів вихованцям вишу про ситуацію на фронті й злочини, які окупанти вчиняють проти мирного населення.

«Ви обрали дуже складну та відповідальну професію і маєте бути готовими боронити нашу країну. Тому важливо, аби ви вже зараз проходили військово-вишколи та вчилися надавати домедичну допомогу у бойових умовах», – підсумував Іван Головатий.

На завершення зустрічі він відповів на усі запитання, які цікавили молодь.

ВВЗГ ЛьвДУВС,
світлина Галини Лемішко

Поліцейські Служби освітньої безпеки пройшли перепідготовку у ЛьвДУВС

Близько місяця на базі Львівського державного університету внутрішніх справ тривали курси зі спеціалізації офіцерів Служби освітньої безпеки. Таке навчання проходило у рамках проєкту, що реалізується Національною поліцією України за підтримки Міністерства внутрішніх справ та Міністерства освіти і науки.

Нещодавно поліцейські СОБ склали комплексний підсумковий іспит й отримали свідоцтва про проходження спеціалізації. Їх вручили очільник університету Роман Благута та перший проректор ЛьвДУВС Тарас Созанський.

«Ми вперше проводимо випуск за спеціалізацією «Служба освітньої безпеки». Дякую вам за активність під час занять і

відгуки про навчання. Цей проєкт лише розвивається, проте за ним – майбутнє, адже ми живемо і працюємо заради наших дітей та їхнього захисту», – підкреслив ректор вишу Роман Благута.

Поліцейські СОБ будуть активно взаємодіяти з усіма учасниками освітнього процесу, а також іншими підрозділами Національної поліції, Державної служби

України з надзвичайних ситуацій та службами у справах дітей, аби комплексно, спільними зусиллями забезпечити належний рівень безпеки школярів.

Загалом навчання на базі ЛьвДУВС успішно пройшли майже півтори сотні офіцерів СОБ з чотирьох областей – Львівської, Тернопільської, Чернівецької та Закарпатської.

Нагадуємо, конкурсний відбір на вакансії офіцерів Служби освітньої безпеки досі триває.

Офіцер СОБ виконує правоохоронну, наставницьку і просвітницьку функції, дбає про забезпечення правопорядку

у закладі освіти. Після проходження конкурсного відбору, кандидати проходять курс фахової підготовки.

Умови відбору та подання анкети дивіться на сайті Національної поліції України за QR-кодом. Важливо, що участь у конкурсному відборі можуть брати не тільки поліцейські, а й цивільні особи.

Долучайтеся до лав офіцерів СОБ! Разом ми подбаємо про безпечне середовище для наших дітей!

ВЗГ ЛьвДУВС, світлина Галини Лемішко

Де шукати витоків української державності?

Цьогоріч ми відзначатимемо вже 33-ю річницю Незалежності. Проте з історії ми знаємо, що Україна 24-го серпня 1991-го року далеко не вперше стала суверенною. Позаду в нас тисячоліття творення державності. Тому розберімося із найважливішими подіями нашої історії, які визначали нас і сформували такими, якими ми є зараз.

Історія українського державотворення сягає своїми витокami Руської середньовічної держави, центром якої був Київ. Саме Русь заклала фундамент державницьких традицій українців. Звідси родом наш герб, грошова одиниця і Київ як політичний і культурний центр України. Важливо зазначити, що у цей період почала формуватися й українська мова.

Прийняття князем Володимиром у 988-му році християнства, поширення писемності на основі кирилиці, кодифікація норм звичаєвого права у першому правовому кодексі – «Руській правді» князя Ярослава Мудрого та його спадкоємців – усе це стало фундаментом правової та політичної культури українського народу. Окрім того, давньоруська держава активно підтримувала політичні, економічні та культурні зв'язки з більшістю європейських правителів того часу.

Після роздробленості Русі-України центр нашої державності перемістився до Галицько-Волинського князівства. Тоді вдалося не лише зберегти, а й посилити європейський вектор розвитку, свідченням чого було коронування Данила Романовича у 1253-му році короною, надісланою Папою Римським Іннокентієм IV.

У XVI-му столітті українці створили новий соціально-політичний феномен – запорозьке козацтво. Козаки сформували свою військово-політичну організацію – Січ, засновану на принципах особистої свободи та виборності влади. У середовищі козацької еліти вперше в нашій історії були чітко сформульовані фундаментальні основи майбутньої національної державної ідеї, головні серед яких – право українського народу на влас-

ну державу та її зв'язок з Руссю. Ці принципи були втілені у ранньомодерній українській державі – Гетьманщині. А вершиною її політико-правової думки стало укладання Пилипом Орликом 1710-го року Конституції.

Російський імперіалізм різними способами і методами обмежував українські національні державні інститути і зрештою до кінця XVIII-го століття ліквідував їх.

Поняття української нації з її етнічними кордонами, мовою та культурою сформувалося у XIX-му столітті. Покоління Руської трійці, Кирило-Мефодіївського товариства, громадівців і Братства тарасівців заклали підвалини для творення майбутньої держави.

Упродовж наступного століття, попри історичні катаклізми та мільйонні жертви, українці неодноразово виборювали самостійність. У ході Української революції 1917–1921 років нам вдалося нарешті створити незалежну національну державу. Однак через агресію ворогів та байдужість світової спільноти до українського питання зберегти її не вдалося. Не зважаючи на це, в той період ми прийняли низку засадничих рішень – затвердили синьо-жовтий прапор, герб та гімн «Ще не вмерла України». А символом єдності українців та їхнього прагнення пліч-о-опіч

боротися за свої права став Акт Злуки між УНР та ЗУНР, проголошений 22-го січня 1919-го року.

Далі розпочався процес українського державотворення на Закарпатті, що тоді входило до складу Чехословаччини. Підсумком цих зусиль стало проголошення 15-го березня 1939-го року незалежності Карпатської України. А в умовах Другої світової війни 30-го червня 1941-го

у Львові було прийнято Акт відновлення української держави й навіть створено уряд.

Протягом існування комуністичної тоталітарної системи ні масові голоди, ні репресії, Великий терор, економічні та політичні експерименти не змогли викоринити державницькі прагнення українців. Наприкінці 80-х років XX-го століття в умовах послаблення

командно-адміністративного диктату знову відродився масовий національно-патріотичний рух і постало питання незалежності.

16-го липня 1990-го року Верховна Рада УРСР прийняла Декларацію про державний суверенітет. Вона проголосила верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади республіки в межах її території, незалежність і рівноправність у зовнішніх відносинах. А 24-го серпня 1991-го року було ухвалено Акт проголошення незалежності України, який став точкою відліку сучасної державності.

Знання історії нашого державотворення в усій тягlostі є потужною силою проти маніпуляцій історичними фактами в умовах інформаційної війни росії проти України.

Реальна історія спростовує фейки російської пропаганди, такі як «українці та росіяни – єдиний народ» чи «Україна – штучна нежиттєздатна держава». Тому нинішня війна – це не лише боротьба за майбутнє нашої землі, а й за право на власні історію та ідентичність.

*Підготувала Яна Гавришко,
за матеріалами
Українського інституту
національної пам'яті*

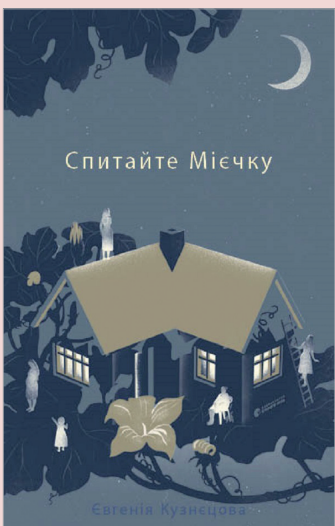
Віче на підтримку Акту проголошення незалежності в 1991 році (архівне фото)

Що почитати влітку?

Добірка 5-ти захопливих історій

Літо – це найкраща пора не лише для відпочинку, а й для того, щоб пізнати щось нове. Книги – ідеальний варіант для цього. Ми підготували для вас перелік цікавих історій, які подарують неймовірні емоції у спекотні літні вечори. Тут кожен зможе знайти щось для себе – як любителі детективів із заплутаними сюжетами, так і ті, хто полюбляє теплі історії, що надихають.

«Спитайте Мієчку» Євгенія Кузнецова

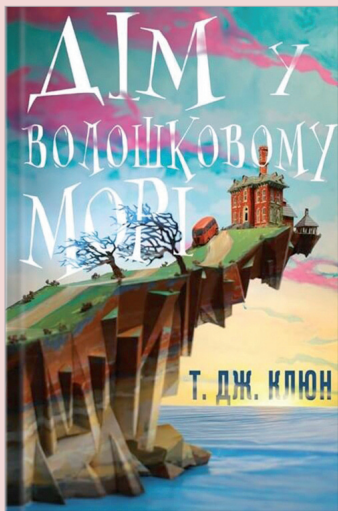
Цікавий літній роман про сестер, які заплуталися у власних думках, нажили купу проблем і вирішили приїхати до рідного села, щоб перезавантажитися. Тут на них чекають знайомі з ранніх років стіни старого будинку, близькі люди поруч та багато розмов. Не обходиться й без сварок та інтриг, зустрічей з минулим та доленосних знайомств, які змінять майбутнє.

Ця книга стане ковтком свіжого повітря для тих, хто сумує за рідним домом і хотів би бодай на хвилику повернутися у дитинство.

«Дім у волошковому морі» Т. Дж. Ключ

Ця книга ідеально підійде для шанувальників фентезі. Управління магичної молоді відстежує усіх дітей із надприродними здібностями та поселяє їх у спеціальних притулках подалі від пересічного люду, щоб отримати змогу їх контролювати. Один із них приїхав на острові Марсіяс серед неозорого океану. Саме сюди направляють Лайнуса Бейкера з інспекцією найвищого рівня секретності. Тут він натрапляє на дітей в подібні духа лісу, гномиці, віверна, пса-перевертня... Та попри незвичну зовнішність, яка насторожує та відлякує звичайних людей, у душах цих створінь панують людяність, чуйність і доброчинність, яких так бракує у сьогочасному жорсткому і прагматичному світі.

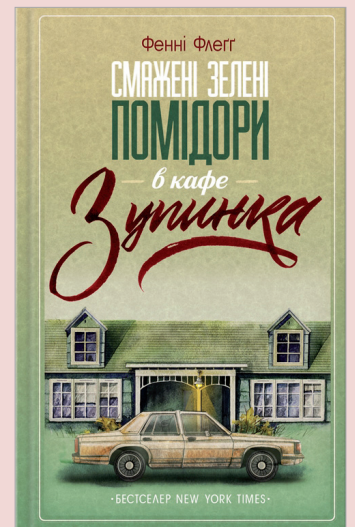
Втім, це ще не всі дивацтва цього загадкового притулку. Інспектор Лайнус має довідатися, що криється за дверима закинутого підвалу та які таємниці приховує директор Артур Парнас.

«Смажені зелені помідори в кафе «Зупинка»» Фенні Флегг

Евелін переживає глибоку особисту кризу. Та все починає змінюватися, коли вона знайомиться зі старенькою Нінні – жінкою, яка, попри важку долю, не втрачає жаги до життя. Бабуся розповідає Евелін захопливі історії їхнього містечка: про дівчину, яка після загибелі брата знаходить сили жити далі; про розбите серце красуні Рут; про мандрівного робітника, який закохався в неї; про безробітних, яких у кафе «Зупинка» годували безкоштовно... Ці історії мають таку силу, що змінюють на краще життя всіх, хто їх читає.

У романі дивовижно поєднані долі різних людей. У спогадах, газетних статтях та окремих фактах перед читачем постає напролюд реальна картина життя невеликого містечка у штаті Алабама, починаючи від першої половини двадцятого століття й до сучасності. Любов і ненависть, расова нетерпимість і взаємоповага, честь і підлість, перемога й поразка, щастя й горе – усе це переплелось у цікавій невимушеній оповіді та ніби закликає читача стати учасником описаних подій.

«Правда про справу Гаррі Квеберта» Жоель Діккер

Маркус Гольдман – нова літературна зірка Америки. Його дебютний роман розійшовся тиражем у два мільйони примірників. Але є одна проблема – почати писати наступний твір він не може через брак ідей та натхнення. Тому молодий автор просить допомоги у свого наставника, іншого письменника, досвідченого і авторитетного Гаррі Квеберта.

Та його плани руйнуються, адже Гаррі арештовують за вбивство 15-річної Ноли Келлерган, яка безслідно зникла 33 роки тому. Маркус переконаний, що старший колега не винний, а тому береться сам все з'ясувати.

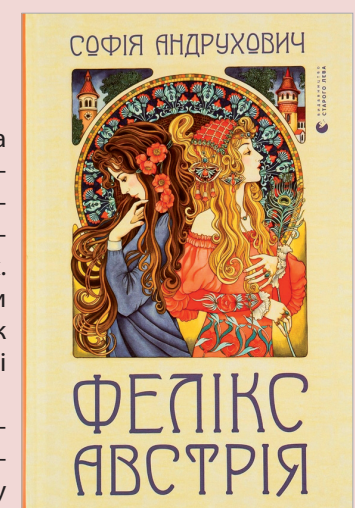
Цей роман приніс автору всесвітню славу і визнання. За нього Жоель Діккер отримав Гран-прі Французької академії і Гонкурівську премію ліцеїстів. А згодом за книгою було знято однойменний серіал.

«Фелікс Австрія» Софія Андрухович

Станіславів кінця XIX – початку XX століття. Звичайне місто на кресах «щасливої Австрії», у якому живуть, страждають, нероздільно закохуються, захоплюються наукою і шарлатанськими виступами всесвітньо знамих ілюзіоністів, розважаються на балах і карнавалах, ходять на шпаци і ховають таємниці у різьблених комодах. І на тлі епохи, яка для нащадків дедалі більше обростатиме міфами про ідилічне життя, описано долі двох жінок, що переплелися так тісно, як стовбури дерев – у нерозривному зв'язку, який не дає ні жити, ні дихати, ні залишитися, ні піти.

«Фелікс Австрія» – другий роман української письменниці, перекладачки та публіцистки Софії Андрухович. Книжка стала справжнім бестселером в Україні. А у 2020-му році за мотивами роману вийшов фільм «Віддана».

Підготувала Яна Гавришко,
за матеріалами українських видавництв